

சிறியர் :
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை. டி.
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANÇAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—

RUE D'AMBALATADOUAYER
MADAM NO. 4, Pondicherry.நத்தம்போற் கேடு மூலதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது. குறள்.

காரியாலயம் :—

அம்பலத்தாடே ஜயர் மடத்து
வீதி நே. 4, புதுவை

VOL. I.

புதுவை, ஸ்ரீமுக வெஸு பங்குனி மீ நாலை (12—4—34)

No. 20.

திருமந்திரம்

—*—

உடம்பினை முன்ன மிழுக்கேன் ஸ்ரீருந்தே
ஞாடம்பினுக் குள்ளே யுறுபோருள் கண்டே
ஞாடம்புளே யுத்தமன் கோபிற்கோண் டானேன்
ஞாடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே.

சுழற்றிக் கோடுக்கவே சுத்திக் கழியுங்
கழற்றி மலத்தைக் கமலத்தைப் பூரித்
துழற்றிக் கோடுக்கு முபாய மறிவார்க்
கழற்றித் தவிர்ந்துட லஞ்சன மாமே.

அஞ்சனம் போன்றுட லையறு மந்தியில்
வஞ்சக வாத மறுமத் தியானத்திற்
சேஞ்சிற காலையிற் சேய்திடிற் பித்தறு
நஞ்சறஷ் சோன்னே நரைதிரை நாசமே.

சௌமநாடு மதமிழும்

யாழ்ப்பாணம் புன்னலைக்கட்டுவன்

வித்துவான் ப்ரம்மஸீ சி. கணேசையர்

அவர்கள் எழுதியது

(பதிப்புரிமை கட்டரை ஆசிரியர்க்கே உரியது)

(19-ம் வாரத் தொடர்ச்சி).

செகராச்சேகரன்

இவன் முன்னர்க்குறிய பரராச்சேகரனுடைய தம்பி. பரராச்சேகரன், தங்கைக்குப்பின் அரசனுகி நல்லூரிலி ருந்து யாழ்ப்பாணநாட்டை ஆளுங்காலத்தில், இவன் அவன் கருத்தோடு ஊர்க்கோடோறும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் தாபித் தும், தமிழ்ச்சங்கமொன்று தாபித்தும் தமிழை வளர்த் தான். புலவர்களைக் கொண்டு பல வகை நூல்களையுஞ் செய் வித்தான். அழிந்து போன “சரசவதி மகாலய” மென் னும் பெயர் படைத்த புத்தகசாலையைப் புதுக்குவித்து அதில், இந்தியா தேசத்தினின்றும் வடமொழி தென் மொழி நூல்களை வருவித்து வைத்துப் பலரும் படிக்கு மாறு உதவினான். புலவர்களாற் புதுப்புது நூல்களையுஞ் செய்வித்தான். புலவர்களுக்குப் பரிசு அமீந்தான். அது பற்றி அவர்களால் “ஃங்தருவும் நவநிதியுங்குலமணியும் ஆவு மொன்றூய் வந்தனைய கொடைக்குரிசில்” எனப் புகழப்பட்டான். இவனுற் செய்விக்கப்பட்ட நூல்களுள் இப்போது வழங்குவது ‘செகராச் சேகரமாலை’ யென்னுஞ் சோதிட நூல். அது சோமசீயர் என்பவரால் ஆக்கப்பட்டது. அதனை அந்தாற் பாயிரத்துவரும் “ஃங்தருவு நவநிதியு மென்னு முதலையுடைய செய்யுளில் வரும்,” “கந்தமலையா ரியர் கோன் செகராச் சேகரமன் கந்கை நாடன்” என்னு மதியானும்

“தன்கடவுட் சுருதிகளின்மனமெலுஞ்சோதிட மதனைத்தவத் [தின்மீது மின்குலவு தென்கலையாற்றங்குவெனவருள்புரிய விருத்தப்பாவாற் பொன்குலவு செகராச்சேகரமாலையைக்கெழுத்தான் பொருங்து [மேன்மைத் தொன்குலவு மிராசவிராமேசனருள் சோமனைனுஞ் சுருதி [யோனே”

என்னுஞ் செய்யுளானும் அறியப்படும்.

இவன் காலத்திலேயே பண்டிதராசரென்னும் புலவரால் “ஸ்ரீ தக்ஷிணாநாலாச புராணம்” இயற்றப்பட்டதாகும், அதனை, கவிவீராகவரென்னும் புலவராவியற்றப் பட்ட அந்தாற் பாயிரத்துள் வரும்.

“அங்காட் டரசனீயர் கோமான் பொன்னட்டைந்தரு பொருவருகாதலன் மறநில நிருபரை வானிலத் திருத்தி யறநில முழுவது மொருதனி புரப்போன் நென்னிலங்காபுரி திசை தொறு மருவும் மின்னிலங்கியவேல் மேவலர் புயத்துப் படவரா முடித்தலைப் பார் முழுதாண்ட இடப்வான் கொடி யெழுதிய பெருமான் சிங்கை யாதிபன் சேதுகாலவன் கங்கை நாயகன் கருங்கடற்சேரப்பன் பொவ மேற்றயில் பராபரன் குட்டிய தெய்வ மரமுடிச் செகராச் சேகரன் அவனது காலத் தத்திரி கோஜீச சிவனது கோவிற் சிவ மறை முதலோன் அருமைற யுபநிட மாகமஞ் சோதிடம் வரிதமிழ் வரையற ஏங்கிய குரவோன் சேவினுங்கிறலான் நயா நிதியைனான் முப்புரி நாற்புயன் மூளரியங்காமன் செப்பரு பண்டித ராச சிகாமணி என்னு நாமத் தெங்குரு பெருமான் மன்னு நாற்கவியும் வல்ல நாவலனே”

என்னுஞ் செய்யுளாடிகளானநிக.

அரசகேசரி

அரசகேசரி என்பவர் ஏறக்குறைய முந்தாற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலிருந்து அரசாண்ட பரராச்சேகர மகாராசாவின் மருகராவர். திருநெல்வேலியில் வசித்த பாண்டிமழவன் மரபிற் பிறந்த வளரும் பரராச்சேகர மகாராசாவின் இரண்டாம் மனைவி யுமாகிய வள்ளியம்மையின் மகளை விவாகஞ் செய்தவர். இம்முறையினற்றுன் மருகர் போலும் ஆ.முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை நோக்கும் போது பரராச்சேகரன் கி. பி. 1260-ல் பாண்டியன் மர பில் வந்தவனுயும், ஜயவீரசிங்கை ஆரியப்பட்டம் பெற்ற வனுயமுள்ள ஒருவன் வழித்தோன்றலாகக் காணப்படு

கிறன். ஆனால் செகராச்சேகரமாலை என்னுஞ் சோதிட
நாவின் சிறப்புப்பாயிரம் அதற்கு மாறாகக் கூறுகின்றது.
சிறப்புப்பாயிரத்திலே, இராமபிரான் தான் தாபித்த
இராமேசரரைப் பூசிக்கும்படி பாசுபதர்களாகிய பஞ்சக்
இராம வேதியர் ஜிஞ்ஞாற்றுப் பன்னிருவரை அழைத்து,

“பூசனை செய்மி னீரெனக் கருணை புரிந்தவர் தங்களி விருவர்
கானினி தாங்கும் படிவரங் கொடுத்துக் கமழ்செழுங் துளப

[மாலிகையும்]

மாசறு சுருதி யாரியவேங்தென் நணிமணிப்பட்டமுங் கொடுத்து
தேசறு குடைய மொற்றையும் வெற்றித் திகழ் விடைத் துவசமு
[ங்க]

“அன்றமுதல் சதுர்யுக நாலாறிற் புனிபுரந்தவரசர் குலத்
தில் வந்தவனுகக் கூறப்பட்டுள்ளது. செகராச் சேகரமாலை
செய்தவர் சோம யீர். ஆதவின் பராராச்சேகரன் மரபு
நன்கு ஆராயத்தக்கது. நிற்க,

அரசுகேசரி என்னுமிவர் வடமொழி தென்மொழி
என்னும் இருமொழிகளிலும் வல்லவர். இவர் செய்த
நால் தமிழ் இரகுவமிசம். அந்தாலே இவர் வடமொழி
இரகுவமிசத்தனின்றும், அதன் ஆசிரியரான காளிதாச
மகாகவியின் மொழி வழிச்சென்று “உரைவழி நன்னெடுங்
குன்றிசைப்பது” போல தமிழில் மொழி பெயர்த்துச்
செய்தது மிகவும் புகழுத்தக்கது. இவரின் மொழிபெயர்ப்
புச் சாதுரியத்தை, மேற்காட்டிய இருமொழியினும் வல்ல
புலவர்கள் நன்கு பாராட்டுவர்கள். அதற்குச் சான்றுக
நீண்று காட்டுதும்

“ஸராஜ்யம் குருநைத்தம் பிரதிபத்யாதிகம் பபென
திநாங்தெ நிலிதம் தேஜஸ் சவித்திரேவஹூ—
தாச ந : ||

என்னும் வடமொழி இரகுவமிச சுலோகம், தமிழ் இரகு
வமிசத்தில்,—

“கனைக்கழல் வீரனுங் காவ லாங்றரு
புணைணி முடியொடும் பொலிந்து தோன்றினுன்
றினகரன் றிவாந்தகா லத்திற் சேர்த்திய
வினவொளி கொடுகன விவங்கிற நென்னவே”

என, இவரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இதனால் இவரது மொழி பெயர்ப்பு வன்மையை அறிந்து கொள்க.

இவர் இரகுவமிசத்தைப் பாடுங்காலத்தே நல்லு
ரின் கீழ்ப்பாகத்திற் பொருந்திய நாயன்மார்க்ட்டி ஹள்ள
தாமரைக் குளத்தருகே இருந்து பாடினாரென்றும் அதற்குச் சான்றுக நாட்டுப்படலத்திலே முதலில் குளங்களின்
வருணையே கூறப்படுகின்றது என்றும் ஆன்றேர்
கூறுவர்.

அன்றியும், வயன் முதலியவற்றை வருணிக்குங்கா
லும் அக்குளத்தருகே உள்ள வயல்களையும் பக்கங்களில்
நடப்பட்ட கழுது, வாழை, கரும்பு முதலியவற்றையும்
பார்த்தே வருணித்தார் என்பர். அங்ஙனமாதல்,

“கூறுவேழத்தி னரம்பையின் வளைந்தன கதிர்க
ஞாறு செய்திடத் தொடுத்த கண்குயமொத்த வேனும்
பாறு நெட்டிலைப் பூகமேல் வீழ்தன பழக்காய்த்
தாறு வேறிடக் கொள்கியன தோட்டியிற் நங்கும்.”

என்பதனான் நன்கு அறியப்படும். இவர் இருந்த இடம்
இப்பொழுதும் ‘அரசகேசரிவளவு, என்னும் பெயரோடு
நல்லாரிலுள்ள மயுனுரி என்னும் ஏரியின் பக்கத்துள்ளது.

இன்னும், அந்தால் கம்பருடைய இராமாவதாரமென்
னும் நூலைப் பின்றெட்டர்ந்தே பாடப்பட்டுள்ளது. ஆயி
னும் கடினமான சொற்பிரயோகங்களை யுடைமையானும்
வடமொழி நூலைப் பெயர்த்துப் பாடினமையானும் கற்
ஞேர்க்கன்றி மற்ஞேர்க்குணர்ந்து சுவைத்தல் கூடாதா
யிற்று.

இவர் சிலப்பதிகாரமென்னும் நூலில் அதிகப்பயிற்சி
யுள்ளவரென்பது அந்தாற் பிரயோகங்களை இதனுள்ளைமத்
துக் கூறு மாற்று நறியப்படும். சிலப்பதிகாரத்தில்,

“பரிமுக வம்பியும் கரிமுக வம்பியும்
அரிமுக வம்பியும் மருங்துறை யிக்கும்
பெருங்துறை மருங்கில்.”

என்னு மடியில் வரும் அம்பி விசேஷங்களை (அம்பி—
தோளி)

அரிமுக மதித்து வீழு மாண்மத வளரு னாறக்
கரிமுக வோடாமுந்து சிலதியர் மருங்கு காப்பச்
சரிமுக நெற்றி துற்றச் சடர்மணிவர்க்கன் தொக்க
பரிமுக வோட மூந்து சிலதியர் மருங்கு போனா.

என்னுஞ் செய்யுளிலமைத்தும்,

“கன்று குணிலாகக் கணியுகுத் தமாயவன்
இன்றும் மானுள் வருமே வலன்வாயிற்
கொள்றையங் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

என்றும்

“பாம்பு கயிருக்க் கடல் கடைஞ் தமாயவன்
கங்கும் மானுள் வருமே வலன்வாயின்
ஆம்பல் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

என்றும்,

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

வ
திருவருள் துணை.

காலமுண்டாகவே காதல்
செய்துப்பின் கருதீய
நாலமுண்டானேடு நான்முகன்
வானவர் நன்னரீய
ஆலமுண்டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்தன் னடியவர்க்கு
மூலபண்டாரம் வழங்கு
கின்றுநவர்து முந்துமினே.

(திருவாசகம்.)

வித்தகம்

புதுவை,

ஸ்ரீமுக ரூப பங்குணிமீ 30 வ

உடம்பின் பயன்

இடம்பை ஒம்பவேண்டும் என்பது யாவர்க்கும் ஒத்த முடிபாகின் றது. இதனை எவரும் மறுக்கார். சீவ முயற்சியின் நோக்கம் இது வேவ. உடம்பை ஒம்புவது எதன்பொருட்டு? எனின், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களை அடை தற் பொருட்டே என்று கூறப்படும். மறம் பொருள் துன்பம் மரணம் என்பன உலகியல். அஃதாவது தற்கால் திரம் என்னும் மறத்தால் நிலையாப் பொருளை ஈட்டுதலும், அதனை ஈட்டுதற் கண் னும் ஒம்புதற்கண்னும் அதுபவித்தற்கண்னும் சிறை முறை

அறியாது பல்ளாற்றுனும் துன்புற தலும், பின் இவற்றின் பயனுக மரணம் அடைதலுமேல்கியல் என்பது. அனித்தியமாகிய இவ்வுலகியலை மாற்றி நித்தியமாகிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பனவற்றை அடைதல் வேண்டும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பனவற்றை அடைவது எவ்வாறு? நமது உடலுள் வித்தாய் இருக்கும் ஆசானை—அறவாழி அந்தணை—அறம் சுவராகி நின்ற அரங்கனை—மறையாய்—மறை பெராருளாய்—மறைந்திருக்கும் இறைவனைக் காண்பதற்றுஞ் அடைய முடியும். அன்றேல் முடியாது. வாய்மையான அற வடிவின்னுய், பொருள் வடிவின்னுய், இன்ப வடிவின்னுய், வீடு பேறுயின்றிபவன் நமது உடலகத்து மறை பொருளான இறைவனே அல்லவா? அவ் இறைவனைக் காண்பதே உடம்பின் பயனுகும். பின் வரும் பிரபலசுருதிகள் இவ் உண்மையை நன்கு வற்புறுத்துதல் கண்டொள்க:

ஓலாவை குறள்

உடம்பின் பயன்

உடம்பினப் பெற்ற பயனுவ தெல்லாம் உடம்பினி இத்தமனைக் கான்.

1

ஒருபய னுவ துடம்பின் பயனே தருபயஞ்சு சங்கரைசீச் சார்.

3

உடம்பினு வன்றி யுணர்வுதா னில்லை யுடம்பினு லுண்ணியதே யாம்.

5

மாசற்ற சோள்வை மனத்து வடைந்தக்கால் ஈசனைக் காட்டு முடம்பு.

6

யீர்க்குறுதி யெல்லா முடம்பின் பயனே அயிர்ப்பின்றி யாதியை நாடு.

8

உடம்பினற் பெற்ற பயனுவ தெல்லாம் திடம்பட வீசனைத் தேடு.

9

அன்னத்தா லாய வுடம்பின் பயனெல்லா முன்னேனைக் காட்டி விடும்.

10

அப்பர் தேவாரம்

“.....
தேடிக்கண்டெகாண்டேன், திரு-

மாலோடு நான்முகதுங்
தேடித்தேடொனுத்தேவனை யென்னுனே

தேடிக் கண்டு கொண்டேன்...”

12

(ஷ திருஅங்கமாலை.)

திருவாய் மொழி

நெய்க்குடத்தைப்பற்றியேறு
மெறும்புகள்போல்ஸிராந் துவங்கும்
கைக்கொண்டுள்ளிருக்கின்ற நோய்காள்
காலம் பெறவுய்யப்போமின்
மெய்க்கொண்டு வந்து புகுந்து
வேதப்பிரானார்கிடந்தார்
பைக்கொண்ட பாம்பணியோடும்
பண்டன்று பட்டினங்காப்பே.

(ஷ பெரியாழ்வார்—செ. 1)

திருமந்திரம்

உடப்பினை முன்ன மிழுக்கென் நிருக்தே
நுடம்பினுக்குள்ளேயுறுபொருள் கண்டே
நுடம்புளே யுத்தமன் கோயிற்கொண்

டானென்

நுடம்பினை யானிருங் தோட்டுக்கிண்றேன்.
(ஷ 3-ம் தங். 5-வது சரீரசித்தியுபாயம் 2)

உடம்பினல் ஆய பயன்—அதனை
ஓம்புதலால் ஆய பயன் அதனுள்
மறை பொருளாய் இருக்கும் உத்த
மனை—வேத வடிவாகிய ஆசானைக்
காண்பதே—கண்டு புருஷார்த்தங்களை
அடைவதே என்பது மேலே
கூறிய பிரமாணங்களால் வெள்ளிடை
ஆகின்றது.

உடம்பு எதனால் ஆக்முறுவது? அன்னத்தால் ஆக்முறுவது. இது பற்றியே “அன்னத்தாலாய் உடம்பு” என்றனள் ஒளாவை. அன்னமும் தன்னீரும் மனதுக்கும் பிரானனுக்கும் காரணமாகின்றன. இது பற்றியே பிரானனிடத்தே ஜலகாரியத் தன்மையையும் மனத்தே பிருதி விருபு அன்னகாரியத் தன்மையையும் சாங் தோக்கிய உபநிடதம் வற்புறுத்துவதாயிற்று என்க. இதனால் தூல சூக்கும் சரீரங்களின் அந்தியோந்திய சம்பந்தம் நன்கு புலனாகும். விரிப்பிற் பெருகும். அமயம் நேர்த்துழி விரித்து விளக்கப்படும்.

நிறை முறையோடு கூடிய நகர்ச்சி
களால் உடம்பினை, அதனுள்ளே உத்தமனைக் கண்டு அடைதற் கேற்ற வாறு, ஓம்புதல் வேண்டும். இவ்வாறு

ஒம்பாது உடம்பை அலட்சியம் செய்து இச்சை வசப்பட்டு உழவுங்கால் அஃது அழிந்து ஒழியும். ஒழியவே அதனுள் உத்தமனைக் கண்டு புருஷார்த்தங்களைப் பெற்று நித்தியத்துவம் அடைதல் முயற்கொம்பேயாகும். பின் வரும் பிரமாணங்கள் இவ் உண்மையை நன்கு வற்புறுத்துகின்றன.

திருமந்திரம்

உடம்பா ரழியி ஜியரா ரழிவர்
திடம்பட மெஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டா
ருடம்பை வளர்க்கு முபாய மறிக்டே
ஷுடம்பை வளர்த்தே னுயிர்வளர்த் தேனே.
(மீதி 3ம். தங் 5-வது சர்வசித்தியுபாயம் 1.)

புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாய்வை
செறிப்பட வள்ளே நின்மல மாக்கி
ஹறப்புச் சிவக்கு முரோமங் கறக்கும்
புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடை யோனே.
(மீதி—ஷூ—பிராண்யாமம். 27.)

சிவவாக்கியர்

ஒட்டமுள்ள போதேலா மோடியே யுலாவ
வாம்
ஒட்டமுள்ள போதேலா முறதிபண்ணிக்
கொள்ளலாம்
ஒட்டமு முடைந்தபோது வொப்பிலாத
வெளியிலே
ஆழிமில்லை கோலுமில்லை ஆருமில்லை
யானதே.

திருவாசகம்

கொம்பி வரும்பாம்க் குவிமலராம்க்காயாகி
வும்பு பழுத்துடலமாண்டிங்கங்போகாமே
கம்புமென் சிந்தை நண்ணுகும் வண்ணம்
நானானுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை யான்டானைக்
கொண்டன்றே.
(ஷூ. குலாப்பத்து. 6.)

உடலம் அழிந்தால்—பினாமானால்
ஈசனை அடைய முடியாது
என்பதும், அது நித்தியத்துவம்
அடைதலாற்றுன் ஈசனைக் கண்டு
அடைய முடியும் என்பதும் மேலே
காட்டிய பிரபல சுருதிகளால் நன்கு
வற்புறுத்தப்பட்டமை கண்டு கொள்க.

“அன்னத்தா வாய வடம்பின் பயனென்வா
முன்னேனைக் காட்டி விடும்.”

என்னும் ஒளவையார் அருணமறையின் உண்மை தான் என்னை? உடம்பினுள் முன்னேனைக்கை கடவுளைக் காண்பது எவ்வாறு? எனின், சிறிது கூறுதும்:—

அன்ன ரசமே சோமம், இந்து, விந்து, மதி என்ப. சத்தே ரஸம். ரஸமே ப்ரஸம் ப்ரஸம். ப்ரஸமத்துக்கு ரஸம் என்னும் பெயரும் உண்டு. சத்து என்றால் தாது என்ப. தாது வேள அகிலம். உலகில் உள்ள சகல வஸ்துக்களிலும் சத்து உண்டு. அஃது இல்லாத பொருள் இல்லை. அன்னத்தைப் புறக்கணிப்பதால் உடம்பின் பயனை அடைய முடியுமா? முன்னேனைக் காண முடியுமா? முடியாது. பின்வரும் இருக்கு வேதப் பிரமாணமும் இவ்வுண்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

(இ-ள்) மங்கலத் தன்மை நிறைந்து நல்ல உதவிகளோடு கூடிய சிலஸ்வருபியாய் இருதிறப்படாமற் களங்க மற்ற சுகத்தைத் தருஞ்சகாயவானே! இன்பத்தோடு கூடியவனே! சுகத்தை யடைவிப்பவனே! அன்னமே! எங்க ஞக்கு சமீபத்தில் வர்த்திப்பாயாக— (எ-று.)

எனைய சூக்தங்கள் விரிவஞ்சி விடப் பட்டன. அமையம் நேரும் போது காட்டிவிளக்கப்படும். அன்ன ரஸமே சோமம்—சிவஸ்வருபம் என்பதும், அவ் அன்னமே தூல சூக்கும் உய்வுக்கு இன்றியமையாதது என்பதும், அதைப் புறக்கணிப்பதால் பிரமத்தைக் கண்டு அடைதல் முடியாது என்பதும் மேலே காட்டிய அழுத வாக்கியங்களால் வெள்ளிடை யாகும். தூல சர்வத்தை அன்ன மய கோசம் எனவும் வேதம் முறையிடுகின்றது.

இருக்கு வேதம்

வநுக்கம் 5

அஷ்டகம் 2, அத்தியாயம் 5.
மண்டலம் 1. அநுவாகம் 24. சூக்தம் 8.
—11 இருக்குக்கள்,
உண்ணுதற் குயர் வோங்கிய தங்கையே
நன்னு மத்த வைத்துற பாலக!
யண்ணி யுன்னை பழகித் துதிப்பமா
வெண்ணியெங்குணையானு பெய்து. (2)

(இ-ள்) உண்ணற் கினிமையாயுள்ள
அன்னமாகிய தங்கையே! மத்தை
யூட்டும் சோமாகிய தங்கையே!
உண்ணை யடைந்து யாங்கள் அழகாகத்
துதிப்போம். எங்களுக்குத் துணை
யாள ஏ க விருப்பாயாக.—(எ-று)
[பிரதோ—தங்கையே, பாலகனே என்றார் அன்னத்தை.]

அருகி னெந்தமாட் டொழுகு மங்கல
மார்க்கு
பெருகு கற்றுணை தம்மொடும் பிதங்குறு
விவனு
யிருமன த்துரை தின்பளி னெந்பனே
வின்பின்
மருவு மன்னமே சுகத்தினை மன்னுவிப்
பவனை (3).

சிவர்கள் பிறப்பின் நிலைமையைக் குறித்து எமது கிழவியார் தாம் அருளிய குறளில் முதலாவது அத்தியாய மாகக் கூறியிருப்பதை உற்ற நோக்கு வார்க்கு அன்னத்தாலாய உடம்பின் பயன் முன்னேனைக் காட்டிவிடும் என்பதன் உண்மை எளிதிற் புலப்படாததாகாது.

ஓளவை குறள்

1 வது - வீட்டு நேறிப்பால்

பிறப்பினிலைமை

ஆதியாய் கின்ற வறிவு முதலெழுத் தோதிய நாலின் பயன்.

பரமாய சத்தியுட் பஞ்சமா பூத் தரமாறிற் ரேன்றும் பிறப்பு.

ஒங்களிச் முருவுஞ் சுவை நாற்றம் ஆசை படுத்து மளறு.

குழம் பொருள்காமம் வீடெனு நான்கும் உருவத்தாலாய பயன்.

நிலமைத்து சீர்வான்கு நீடங்கி முன்றே உலவையிரண் டொன்று வின்.

நாயன் பிரம ஊருத்திரின் மகேகளே டாயுஞ் விவருத்தியைக்கு.

5

மாலய னங்கி யிரவிமதி யுமையோ
டேஹங் திகழ்ச்சத்தி யாறு.

7

தொக்குதிரத் தோடுன் மூளைனின மெங்பு
சக்கிலங் தாதுக னேழு.

8

மண்ணேழு நீரங்கி மதியொடு காற்றிரவி
வின்னெணச்ச மூர்த்தியோ டெட்டு.

9

இவையெல்லாங் கூடி யுடம்பாய வொன்றி

10

~~தூநு: தூநு: தூநு: தூநு: தூநு:~~
தூநு: தூநு: தூநு: தூநு: தூநு:

11

ஆதி சீத்தியின் அவதாரம் எனப்

போற்றப்படும் எமது பிராட்டியார்

தமது கான்முளைகளாகிய அகில சீவர்

கரும் கடைத்தேறவேண்டுமென்னும்

கருணை மேலீட்டினால்லன்றே தெய்

விக மலிந்த இத்திருக்குறளைத் திரு

வாய்மலர்ந்தருளினன்! இக் குறட்

பாக்கள் பத்தினுள் ஒன்பதன் உட்

பொருளைத் திரட்டி இறுதிப் பாவில்

அமைத்திருப்பதைச் சிறிது ஆழந்து

நோக்குவோர் சதுரப்பாடுடைய வித்

தக சொரூபமே இவ் அம்மையார்

என்று கூறுதற்கு அஞ்சுவரோ? இறு

தியில் மிளிரும் பத்தாவது செய்யுளில்

“இவையெல்லாங் கூடி யுடம்பாய

வோன்றில்” என்று அருளப்பட்டது.

தூலம் சூக்குமம் எனப் பிரிப்பாது

அபேதமாகக் கலந்து கட்டுலனுக்கும்

பரிசத்துக்கும் அகப்படும் தூல

டூம்பானது இன்ன பெட்டுடன்

பொலிகின்ற தென்பதும், இத்துணைத்

தத்துவங்களாகிய உறுப்புக்களால்

ஆக்கப்பட்ட இவ்வடம்பில் அத்தத்து

வங்களின் மூலகாரணம் எனவும், சக்தி

எனவும், கூறப்படும் தாதுக்தத்துவம்

நீரிடத்திருந்து அந்த அந்த தத்து

வங்களையும் இயக்கவேண்டுமென்பதே

விதி—முறை—சட்டம் என்பது ம்

இறுதிச் செய்யுளால் நன்கு புலப்படு

கின்றன அல்லவா? அந்த இடம்தான்

யாதுகொல்? எனின்,

“அவையெல்லா மானது விந்து”

என்னும் பாட்டிச் சூற்றே அதற்கு

உத்தரமாகும் எனக்—சக்தி என்பது

ஒன்றே எனினும், இயக்கத்தின்

பொலிவுக்கு ஏற்பவும் நிறைக்கு ஏற்ப

வும் இயக்கப்படுகின்ற தத்துவம்

என் னும் உறுப்பின் பஞ்சிகரணப்
பெட்புக்கு ஏற்பவும் காரியம் பலதிறப்
பட்ட நிகழ்ச்சிகளையும் குணங்களையும்
பலன்களையும் உடையதாமாதவின்,
அத்துணை அரிய பெரிய ஆற்றலைத்
தன்னகத்து அடக்கிக்கொண்டு, தூலத்
துக்கு இன்றியமையாத மூலகாரண
மாகவும் வேராகவும் விளங்குவது
சுகல வல்லபமும் பொருந்திய “விந்து”
என அருளிப் போந்தனள் நமது
பாட்டி என அறிக்.

விந்து இல்லா நாள் யாது நிகழும்?
அது தான் மரணம் என்பது; உடல்
பின்விய லடைவதென்பது. வித்து
என்னும் விந்து அற்றுப் போமாயின்
அன்றே—அந்த கணமே தூலம் கீழ்
விழுந்து பின்வியலடையும்—சவமா
கும் என்பது எவராலும் மறுக்கழுதி
யாததல்லவா? விந்து என்னும் வித்
தின் ஆற்றல் நம்மனோர் சிந்தனை
சொற் செயல்களுக்கு அளவுபடுவது
தாகுமா? நிறை முறை அறியாது
இவ் விந்தைக் கேட்துச் சாதலடை
வதே உலகியலாகின்றது. விந்து என்
பதுதான் ஆசான். அவ் விந்துவை
துப்புரவு செய்வது—விளைவேற்று
வது தான் மா கடினமான அத்தியா
யம். அவ்விந்துவில்லிருக்கும் களிம்பை
—ஊத்தையை—ஊறலை—ஒதம் என்
னும் கசிவை அகற்றுவதுதான் மா
பெரு நிறை யுடைய பயில்வு எனக்.
உலகமாக்களாகிய எம்போவியர்கள்
இதை அறிவுதென்பது முடியாத
காரியம் என ஆம். “அவை யெல்லாம்
ஆனது விந்து” என்றனள் பாட்டி.
அவ் விந்து என்னும் கருவில்சகலமும்
உண்டு எனக். அண்டராஸ்ட சராசரக்
கள் அனைத்தும் உண்டு என அறிக்.
பிண்டத்துள் அண்டம் அண்டத்துள்
பிண்டம் என்பதும் இதனால் நன்கு
புலப்படும். ஏதற்கு எனது ஆதி? எது
அந்தம்? முன்பின் மொழியப்படாது.
நிறை முறையான இல்லை ஒழுக்கத்
தால் விந்துவானது அச்தத்தம் நீங்கி
—நிர் ஒதமாகிச் சலனமறத் தங்கி
ஞல் இருந்த விந்துவே நித்தி யம்
பெறும். இதனால் உள்ளத்து உதிப்பன

எல்லாம் ஞானநேத்திரம் எனப்படும்;
புருவ மத்தி குரு நேத்திரம் எனப்
படும்; உபநயம் எனப்படும், ஆரோ
கண நேத்திரம் எனப்படும். திரு
நாப் பேறு இதுவே. (விரிப்பிற் பெரு
கும். அமயம் நேரும்போது விரித்து
விளக்கப்படும்.)

ஆதலால் “வித்து” என்றும்
“விந்து” என்றும் கூறப்படும் “தாநு”
ஒளவை குறளில் ஒன்பது செய்யுடச்
ளாலும் விளக்கப்பட்ட தன்மை
அனைத்தையும் உடையதாய்ச் சக்கிலம்
(சுக் + இலம்) என்னும் பெயர்பெற்று
விளங்குகின்றதென்பது நன்குபெறப்படும். பெறப்படவே, தூலத்தினின்று
சுக்குமத்தை விளைவேற்றவேண்டும்
என்னும் விதி—முறை—தத்துவம்
வேதத்தால் முறையிடப்படுவதன்
உட்பொருள் என்னை? என்று ஆராயுமிடத்து,
அரிய பெரிய மக்தத்துவம்
பொருந்திய இவ்னழில்பெரு சக்கிலம்
எனும் விந்துவே அப்பயிலவுக்குரிய
திறவேகால் என்பது சொல்லாமலே
அமையும். இது அமையுமாறு எங்கன்?
நிறை முறையான இல்லை ஒழுக்கை
நெற்றுள் அமைதற்பாலது என்க—
இதற்றென் “இந்திய நிரோதம்”
என்னும் வாய்மையான “பிரம
சரியம்” கித்திக்கும் எனக். இவ்விந்து
தான் தூலத்துக்கு வேர்; தூலம்
என்னும் தேருக்கு “அச்சு” எனப்.
இதுவே இடம். எதற்கு—எவருக்கு
இடம்? கடவுளுக்கு இடம்—இருப்பு—
குடியிருப்பு எனக். சிவன் வசிக்கும்
தானம், சீவனுகிய சிவன் வசிக்கும்
தானம் எனக் இதன் மாற்றமே “ஓஜம்” எனப்படுவது. ஓஜம்
என்றால் என்னை? அது தான் (ஓ+ஜம்)
பிரணவத்தின்—பிரணவ வடிவின்—ஓ வடிவின் பிறப்பிடம்—
உற்பத்தித் தானம் எனக். அதர்வம்
மாண்கேக்யிம் முதலிய உபநிடதங்கள்
பிரணவன் சிவனை எனக்கருதலும்
அறிக். இந்த இடத்திற்குள் நந்தி
கொலுவிருந்து கோலோச்சிகின்றுர்
இக்கடவுளாக் காண்பது எப்படி?
சற்குருநாதன் அருளால் பெறும்

வாய்மையான சாதக போகங்களாற் றன்—மெளன வித்தையாற்றுன் காணவேண்டும்—கண் டு அடைய வேண்டும்.

பின் வரும் பிரமாணம் இவ் வண்மையை நன்கு வற்புறுத்துதல் கண்டு கொள்க:

ஞானக் கும்மி

விந்து விருந்த தலங்தனிலே கரு
நக்தி விருந்தார் கொலுவாகி
சிந்தை தெளிந்து மகாரம் வைத்தாலந்தச்
சீமானைக் காணலாம் ஞானப்

பெண்ணே. (57)

இடம் வேறு பொருள் வேறாறு. இடமே பொருள். பொருளே இடம். ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று இல்லை சர்ரத்துக்கு “உள்” ஆகவும், சர்ரத்துக்கு இன்றியமையாத தாதுக்கள் ஏழானுள் “கடை” ஆகவும் விளங்குவது விந்து. இதுதான் (கடை+உள்) கடவுள் எனப்படும் என்க. விரிப்பிற் பெருகும். அமயம் நேரும்போது விரித்து விளக்கப்படும். இவ் ஆசானைக் கண்டு ஆசானுக்கு இனமாகிய சத்தியையும் கண் டு இரண்டாடியும் நிறைகொண் டு பஞ்சிகரணிப்பது தான் ஆசானை விளைவேற்றல் என்பதன் பொருளாகும்—ஆசானை விளைவேற்றற்குரிய சாதனமாகும். இது கையே “பஞ்சம் ஆத்தி” என கீத ரேயம் முறையிடுகின்றது என அறி தற்பாற்று. தன்னிலையாகிய விந்துவும் முன்னிலையாகிய நாதமும் இனமல்லவா? ஆதலால் பெரு நிறையுடைய இவ் அரிய பயில்வு வாய்ப் பேச்சால் முடியுமா? ஆசான் அருளின்றிஇதனை ஒரு சிறிதும் அறியமுடியாது. அளவு கடந்த ஆசையாகிய தற்சதந்திர மென்னும் அசுத்த காம உணர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டு இப்பயில்வைத் தானே கண்டு பிடித்ததாக எண்ணி திறை முறையில்லா “இனைவிழைச்சு” என்னும் படிகுழியில் ஒருவன் விழுவானுயின், அவன் தன் ஆயுள் அதிவேகமாக்கு வுகப் பெறுதலாது

விரைவில் தென்புலக் கோமகனுக்கு நல்விருந்தாதல் தின்னாம். இறையார் அகப்பொருள் உண்மையையும் கோவையின் நீர்மையையும் அறிவது என்றால், அம்மம்ம! எத்துனை மதிப் பொலி வடையார்க்கும், ஆசான் அருளின்றி முடியாத காரியமே! இது சத்தியம்! உலக மாக்களாகிய எம் போலியர்கள் இதனை ஒரு சிறிது அறியினும் உடனே காழுகராவர்; சடிதியில் மாண்டு போவர். ஆதலாற் றன் இதனை மறை என்றனர்—மறை பொருளாக்கி விட்டனர், பக்கு வசீவர்க்கே உரியது பெரு நிறையுடைய இப்பயில்வு என்க. செடியாராக்கைத் திறமற வீசலே—படிற்றிருக்கையை விட்டு எம்பெருமானைப் பூனுதலே இப்பயில்வால் ஆம் பேறு என்க. பின்வரும் வேதவாக்கு இவ் வண்மையை நன்கு வற்புறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

திருமந்திரம்

விந்துவ நாதமும் விளையிலைந்தது
வங்தலிப் பல்லுயிர் மன்னுயி ருக்கெலா
மந்தமு மாதிய மாமங்கி ரங்களும்
விந்து வடங்க விளையுஞ்சி வோகமே.
(ஷ. 7ப். தங். 21வது. விந்து ஜூயம். 33)

திருவாசகம்

என்புள் ஞருக்கி யிருவிளையை யீட்டுத்
[துத்
துண்பங் களைந்து துவங்துவங்கள் துய்
[மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வன்புகுந்த
அன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டானைக்
[கொண்டந்தே.
(ஷ. குலாப் பத்து. 3)

என்பின் உள் என்பது யாது? என்புள் இருப்பது உருக்கேவண்டும் எனவும் அதனால் இருவிளையும் சடழியும் எனவும் அதனால் துண்பம் கீங்கும் எனவும், துவங்துவங்கள் (தன்னிலை முன்னிலைகள்) தூய்மை யடையும் எனவும், அதனால் உடனில் ஆள்ள அசுத்த நிறை நீங்க அதனால் எம் பெருமான் பூரணமாய் குடிபுகுவன்

மதிப்புரை

பாவ வருஷ

சேளர காந்திரமான திருக்கணித

பஞ்சாங்கம்

யாழிப்பாணத்து மட்டுவில் வாசரும், பஞ்சாங்க கண்ண சோதிட பரம்பரைப் பண்டிதரும் வடகோவை பரம்மஹீ சிவகடாக்ஷக் குருக்கள் அவர்கள் புதல்வருமாகிய பரம்மஹீ சிவப்பிரமணிய ஜயர் அவர்களால் கணித்து, சென்னை, ஜோயோதிர் பூஷணம் பரம்ம ஸ்ரீ T. S. விசுவாநத்திரெளதிகள் B. A. அவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு வெளிவந்த நீத் பஞ்சாங்கப் பிரதி ஒன்று எமது பார்வைக்கு அனுப்பப் பட்டது. சிறிது நேரம் இடையிடையே தாலமாகப் பார்வையிட்ட அளவில், இப்பஞ்சாங்கம் மற்றைய பஞ்சாங்கங்களிலும் உருவத்தாலும் பொருளடக்கத்தாலும் சிறந்தாகப் புலப்பட்டது. “பஞ்சாங்கபரிபாவை விளக்கம் முதலியனவாக இதன்கண் வெளிபிடப்பட்ட விஷயங்கள் சாமானியமாக வாரம்திதி முதலியவற்றை அறிபவர்க்கு மட்டுமேயன்றி சோதிடம் கற்கத் தொடங்குவோர்க்கும் மிக்க பயன் அளிப்பனவாய் ஆங்கில கணமுறைக்கும் ஓவ்வும்படி மிக்க ஆராய்ச்சியோடு செல்வனம் அமைந்துள்ளமை போற்றப்பாலதேயாகும். பாவ வருடப் பிற்பு. ஸ்ரீமுக ஆண்டுபங்குனிமா 31-ம் தேதி வெளிக்குமை இரவு உதயாதி நாடி 31 விளாடி 31 இல் (மணி 6-48) தலா வக்கினத்தில் கிகழும் என்பதும், கனிபகவான் நிகழும் ஸ்ரீ முக ஆண்டு பங்குனி மா 19-தேதி

எனவும் மனிவாசகப் பெருமான் அருளி யுண்மைகளை ஆழ்ந்து நோக்குக.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் அன்னத்தாலாய உடம்பின் பயன் அதனுள் மறையாய்—மறை பொருளாய் இருக்கும் முன்னேனகிய கடவுளைக் கண்டு அடையப் பெறுதலேயாகும் என்னும் வேத உண்மை ஒருவாறு உணரத் தகும். இவ் வண்மை அமயம் நேரும்போது மேலும் விரித்து விளக்கப்படும்.

சுபம்.

உயிர் வருக்கம்

உயிர் வருக்கங்கள் தாவரம் ஊர் வன நீர்வாழ்வன பறவை விலங்கு மனிதர் தேவர் என எழுவகையுள் அடங்கும் என்ப. தாவரம் முதல் மனிதர் சருக உள்ள உயிர் வருக்கங்களுக்கு ஓரறிவு முதல் ஆற்றிவு வரை ஒவ்வொர் அறிவு மட்டுமே ஏற்றமாக உள்ளன என்று சமயதால்களை வழங்குவன சிலைம் அவற்றை அடிப்படியாகக் கொண்டு வித்துவான்கள் சிலர் எழுதியதால்களும் கறுகின்றன. பன்னெடுங்காலமாகவே இக் கொள்கையானது சைவசமயிகள் எனப்படுவோர் உள்ளத்து வேத உண்மை போல வேறுன்றி விட்டமையால்,

ஞாயிற்றுக்கிழமை கும்பராசிக்கு எழுந்தருளினால் என்பதுமே வாக்கியபஞ்சாங்கத் துக்கு மாருக இதன்கண் எடுத்து விவாதித்து நிறுவப்பட்ட விசேட அம்சங்களாகும். இப்பஞ்சாங்கும் கணன பண்டிதரும் நீடு நிலவு வண்ணம் இறைவன் அருள்புரிக.

இத்தகைய பஞ்சாங்கத்தைப் பலரும் பெற்றப்பயன்படைவாராக. இதன் விலை அணு. 4. இது S. சுப்பிரமணியஜீயர் “தில்லை வனம்” மட்டுவில் சாவகச்சேரி ஜிவேன் என்னும் விலாசத்தாரிடம் பெற்றப்பாலது.

[ப—ர்.]

“கொல்லையுஞ் சாரத் குருந்தொசித்த மரயன் எல்லைந் மானுள் வருமே வவன்வாயின் மூல்லையங் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி”

என்றும்வருவனவற்றுள் “கொன்றையங் தீங்குழல்” “ஆம் பலங் தீங்குழல்” “மூல்லையங் தீங்குழல்” என்பனவற்றை,

“நீங்குமா னழைக்கு மாயர் நீடிசை நிறைய ஆது முக்கமேன் றளவே யாலை யோதைய தனவே யுங்க வாக்குதீங் கொன்றை மீன்பாட்ரவத்தீங் கொன்றைமாற்றந்த தேக்குவே யேனற் காப்பின் றிறத்தவே யகற்று மன்றே”

என்னுஞ், செய்யுளிலமைத்தும், (தளவு—மூல்லைக்குழல் கொன்றை—கொன்றைக்குழல், வே—வேய்க்குழல், ஆம் பலும் வேயு மொன்று.) இன்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்திற்

தாவரங்கள் ஓரறிவு மட்டுமே உடையன எனவும் அவற்றைக் கொன்று உண்பதால் வரும் பாவம் மிகச் சிறிது எனவும், அச்சிறிய பாவமும் கடவுருக்கும் குருவுக்கும் அக்கினிக்கும் படைத்து உண்ணுங்கால் நீங்கிவிடும் எனவும், இதுவே முத்தினெறி எனவும் பலரும் வற்புறக் கூறி அநுசரிப்பது பெருவழக்காபிற்று. தாவர முதனியன் ஓரறிவு முதல் ஒவ்வொர் அறிவுமட்டுமே ஏற்றமாக உள்ளன என்னுங் கொள்கை அறியாமை பற்றியதே என்பது பின்வரும் பிரபல சுருதிப் பிரமாணத்தால் நன்கு புலப்படும்:

பிரகதாரண்ய உபநிடதம்

“ஆகாசம் வாயு அக்கினி ஜலம் “பிருதிவி என்பன பஞ்ச பூதங்கள்; “நேத்திரம், துவக்கு, இரசனம், கிரா “ணம், கரோத்திரம் என்பன பஞ்ச “இந்திரியங்கள்; பிராணன், அபா “னன், சமானன், வியானன், உதா “னன் என்பன பஞ்சப் பிராணன் “கள்; மனம். இப்பதினாறு கலைகளின் “கூட்டத்தை வேத முனர்ந்த பெரி “யார் சூக்கும் சரீரம் என்பார்.

“வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, “உபத்தம் என்பன பஞ்சகண்மேந் “திரியங்கள். சுரோத்திரம், தொக்கு,

(3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கூறிய மதிற் பொறிகளிற் சிலவற்றை இதனுள்ளைத்தும் பாடிப்பிருத்தல் காணக. அன்றியும், அகாநா ஊற்றில்,

“வலந்த வள்ளி மரனேஞ்கு சாரற் திளாங்கத் தேவேங்கைச் சேணைஞ்சும் பொங்களே புதுமலர் வேண்டிய குறமகள் இன்னு விசைய வோசை பயிற்றவின் ஏக வகுக்கத் திருளைச் சிலம்பின் ஆகொள் வயப்புலி யாகு மஃதென”

என்று வருமடிகளின் கருத்தை,

“காங்குழற் குறத்தி நல்லார் கணிமலர் கொள்ளுமோதைக் காண்கிலாக் காப்புச் செய்தன் கண்டர்வின் றாற்று மோதை”

என அமைத்தும் பாடியுள்ளார். இதனால் இவர் சங்க நூல்களிலும் பயிற்சியுள்ளவர் என்பது பெறப்படும்.

(தொடரும்)

Le Gérant R.Nagarattinam.

“சக்டா, ரசனம், கிராணம், என்பன “பஞ்ச நானேந் திரியங்கள். “மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் “என்பன அந்தக்கரண சதுஷ்டயம்..

“இவ்வெல்லா வாக்காதிகளும் “சூக்கும் சரீரத்தின் அவயவங்களாம். இவ்வாக்காதி அவயவங்களும் பிரஹ்ம லோகத்தின்கண் “இரா நின்ற ஜங்கம் ஜீவர்க்கட்கும் “மனுஷப் லோகத்தின் கண் இரா “நின்ற ஜங்கம் ஜீவர்க்கட்கும் சமா “ஏங்களேயாம். சிலவிடங்களில் “வெளிப்படுதலின் குறைவு மிகுதி “களைக் குறித்து அவற்றின் விஷமத் “தன்மையும் தோற்றும். வாக்கு முதலாகப் பிராணன் சருய்சுக்கும் சர் “ரத்தின் எத்துணை அவயவங்கள் “உளவோ, அவை மனுஷ்யாதி ஜனம் “கம சரீரங்களில் திருப்பனவே “போல தரு முதலிய தாவர சர்வங்க “எளித்தும் உள். ஆனால், மனுஷ “யாதி ஜங்கமர்களிடத்தே அவ்வாக “காதி இந்திரியங்களின் வெளிப்படு “தல் உண்டாதலே போல, தரு “முதலிய தாவர சரீரங்களின்கண் “அவற்றின் வெளிப்படையான “வெளிப்படுதல் உண்டாதல் இல்லை. “ஆதலால் தரு முதலிய தாவர சர் “ரங்களும் மனுஷ்யாதி ஜங்கம் சர் “ரங்களுக்குச் சமானங்களாம்.”

(தொடரும்)